NGƯỢC GIÓ

Phần 1: Người bạn không phải người

VĂN QUYẾT

Truyện Ngắn

Phần 1: Người bạn không phải người

Giữa cánh đồng cách ngôi làng chừng nửa cây số có một ngôi nhà cấp 4 cũ kỹ, lụp xụp, trên tường bám đầy những rêu mốc, không biết được xây từ năm nào. Đó là ngôi nhà của An và cô Hiền mẹ An. Bố An bị bạo bệnh nên đã qua đời từ một năm trước, chỉ còn mẹ và An cùng Bi sống trong căn nhà đó. Từ khi bố mất kinh tế gia đình khó khăn nên An phải nghỉ học đi làm thêm giúp mẹ, lúc đó cậu đang học lớp 11. Bi là tên một con chó mà An đặt tên cho nó. Nhà An nghèo lắm cũng chẳng có tiền mua chó. Bi được một người bác họ cho lúc bố An còn sống. Khi mới mang về Bi chỉ to bằng cái ống điếu vậy mà giờ đây thân nó đã gần bằng cái phích nước. Toàn thân nó phủ một màu vàng óng, duy chỉ có một chỗ đen đó là cái đầu lưỡi của nó. Đối với An, Bi là người bạn duy nhất của cậu. Nhà An thuộc hộ nghèo, bố lại mất khi đang còn trẻ, những người trong làng nghĩ bố An bị bệnh truyền nhiễm nên họ cấm con cái chơi cùng An. Có lúc An nghỉ trong đầu, làm ở quê lương chẳng được bao nhiêu, cậu rất muốn đi làm xa nhưng vì mẹ An hay đau ốm nên An chỉ loay hoay làm mấy việc gần nhà, ai thuê gì làm đó, không thì cậu lại vác cheo lưới, với cái giỏ đi ra đồng đánh cá. Một hôm, An đi đánh cá, mẹ cậu ở nhà một mình. Cô Hiền đang làm cỏ sau vườn, thấy mệt và khát nước nên cô vào nhà lấy nước uống. Vừa cầm chiếc cốc lên cô thấy chóng mặt. Cô nghĩ chỉ do mệt nên với như vậy. Uống được một ngụm nước mắt cô tối sầm lại, đầu óc quay cuồng và lịm đi trên nền nhà, chiếc cốc rơi xuống, nước bắn tung toé. Bi nằm

trong xó cửa nghe thấy tiếng động, tưởng do lũ chuột phá phách. Nó hung hăng chạy xộc vào nhà, thấy cô Hiền nằm đó. Nó sủa.

- Gâu...gâu......gâu.......âuuuuu........

Qua mấy tiếng sủa không thấy phản ứng của chủ nhà, nó dùng hàm răng sắc nhọn của mình ngậm vào vạt áo cô Hiền rồi giật giật, nhưng vẫn không thấy chủ nhà có phản ứng, nó rên ư ử mấy tiếng rồi đột nhiên im lặng. Nó nghĩ ra một điều gì đó, nó phóng nhanh rời khỏi nhà.

Ở ngoài đồng nơi thường ngày hay đánh cá, An đang loay hoay gở mấy con cá rô vừa mắc lưới, nghe tiếng sủa trên bờ An biết là Bi nó chạy ra chơi. Nó sủa rối rít, thấy Bi sủa nhiều An đành dừng lại, lội vào bờ rồi xoa đầu nó mấy cái. Nó im lặng. An quay ra chỗ lưới vừa nảy, nó sủa to hơn, nó sủa như bị dại. An thấy lạ vì bình thường chỉ cần xoa đầu vài lần là Bi nó ngừng sủa, nhưng hôm nay biểu hiện của nó khác thường, vừa sủa nó vừa chồm lên. Thấy có điều chẳng lành An bỏ lưới xuống vội vàng lên bờ chạy về nhà, Bi thấy vậy chạy trước một đoạn, rồi quay lại sủa gâu gâu mấy tiếng và chạy thẳng về nhà. An chạy theo sau nó. Về tới nhà thấy mẹ đang nằm dưới đất, chiếc cốc văng dưới chân ghế, An vừa thở hổn hển vừa gọi.

- Mẹ ơi! Mẹ ơi...

Nhưng không thấy mẹ trả lời, An vội vàng gọi thêm người nhờ đưa mẹ vào trạm xá.

Cũng may vào trạm xá kịp thời nên không ảnh hưởng tới tính mạng. Vị trạm trưởng nói cô Hiền chỉ bị tụt huyết áp do làm việc quá sức, chỉ cần nghỉ ngơi một hai ngày là có thể ra về. Nghe thấy

những lời trạm trưởng nói trên khuân mặt nặng trĩu của An nhẹ đi mấy phần.

Sau hai ngày nằm ở trạm xá, hôm nay là ngày cô Hiền được xuất trạm. Trong một căn phòng nho nhỏ của trạm xá có hai giường bệnh. Cô nằm ở giường gần cửa ra vào, đôi mắt u sầu nhìn ra ngoài sân. Bây giờ là gần trưa, những ánh nắng gay gắt chiếu xuống sân, những làn hơi nắng bốc lên ngột ngột. Khuôn mặt cô trầm ngâm, nghĩ về sự vất vả và thiệt thòi của đứa con trai duy nhất của cô. Trên khuôn mặt rám nắng già hơn tuổi 36, những giọt nước mắt len qua hàng lông mi và khóe mắt lăn dài trên gò má chạy xuống chiếc cần xinh xắn kia. Trong quá khứ trước khi chưa lấy chồng, cô Hiền là một trong tam khôi của làng. Đang quẩn quanh trong dòng suy nghĩ thì có tiếng gọi.

- Mẹ ơi! mẹ ơi!

Vang vọng từ cổng trạm xá vào tới phòng, đó là tiếng của An. Nghe thấy tiếng con trai cô vội vàng lấy ống tay áo quệt qua lau nước mắt.

An chạy trên chiếc xe đạp thống nhất không phanh. Vừa phóng xe vào sân trạm xá An nhảy xuống xe. Đây là hành động giúp An phanh xe lại khi chạy quá nhanh. An vội vàng đưa xe ra nhà xe rồi vào phòng, thu dọn đồ đạc đón mẹ về.

Trên chiếc xe đạp không phanh màu xanh nước biển, giữa trưa nắng mùa hè, trên con đường làng quen thuộc in hình bóng chiếc xe và hai mẹ con nhà nọ. Hình bóng một gia đình vắng đi trụ cột đang dần đi qua những con đường để chở về mái ấm nhỏ bé. Từ trạm xá về nhà An cũng không xa lắm, khoảng 15 phút đạp xe là có thể về đến nhà.

Vào lúc này, Bi đang thẩn thờ nằm ở cửa. Nghe tiếng cót két đang tiến dần vào đầu ngõ, nó nhận ra âm thanh quen thuộc. Nó vừa vẩy đuôi vừa chạy ra, thấy An và cô Hiền nó mừng tíu tít, nó sủa lên mấy tiếng rồi cuống cuồng nhảy lên người An và cô Hiền. An đưa mẹ vào nhà nghỉ ngơi rồi chuẩn bị đi nấu cơm trưa.

An vừa nhóm lửa, nấu nồi cơm. Bi ở ngoài chạy xộc xộc vào. Nó lấy cái chân trước khều khều tay của An. An xoa đầu nó mấy cái, rồi cậu nói với nó.

- Bi ơi! Mày ngoan lắm, nhờ có mày mà mẹ không sao. Cảm ơn mày nha!

Bi dường như hiểu được những lời An nói. Nó sủa lên mấy tiếng rồi quay ra sau lưng An nằm xuống.

Trong buổi cơm trưa, An đã kể hết sự việc xảy ra ngày hôm đó với mẹ. Cô Hiền ngạc nhiên nhìn Bi, không nghĩ là Bi nhà mình lại khôn đến thế. Vậy mà cô định bán nó để mua cho An chiếc xe đạp mới, không ngờ nó lại cứu mạng mình. Cô tự hứa với lòng mình sẽ không bao giờ bán nó dù có chuyện gì sảy ra.

Đối với An, Bi không chỉ là một người bạn mà An còn xem Bi như một người em út trong gia đình.

Cuộc sống trong gia đình An cứ lặng lẽ trôi qua như vậy. Vào một buổi sáng một ngày nọ, trời mưa to gió lớn. Cô Hiền nói với An.

- Con ơi! Hôm nay trời mưa, lại có sấm xét. Con nghỉ một hôm con ạ.

An đáp lời mẹ.

- Không sao đâu mẹ ạ. Trời mưa to nước dâng lên với có nhiều cá mẹ ạ.

Cô Hiền nói.

- Cá hôm nay không bắt thì hôm sau bắt. Mày ốm ra đấy lại khổ thân con ạ.

An đáp lời mẹ.

- Không sao đâu mẹ, con mặc áo mưa là được mà. Mẹ cứ lo, con đã 18 tuổi rồi đấy. Con Thanh niên rồi.

Nói xong An tới chỗ Bi đang nằm xoa xoa đầu Bi mấy cái, rồi lấy cái áo mưa đang treo trên cửa sổ mặc vào và bước ra sân lấy tấm lưới đánh cá và chiếc giỏ đang treo cạnh đó, khoác lên vai rồi bước đi dưới màn mưa. Cô Hiền nhìn theo bóng An cho tới khi bóng An mờ dần. Đâu đó trên bầu trời thỉnh thoảng những tiếng sấm rền vang, những tia sét chớp nhoáng vắt ngang trời.

Tới chiều tối, trời đã ngớt chỉ còn lớt phớt những hạt mưa nhỏ. An xách chiếc giỏ cùng tấm lưới trên vai thong thả bước đi. Cậu vừa đi vừa nghêu ngao huýt sáo, tiếng sáo theo gió bay đi đến cả trăm mét. Bi đang gặm gặm quả bóng cao su trong sân, nghe thấy tiếng sáo nó vội chạy ra khỏi ngõ. Thấy bóng An ở phía xa xa, nó quẩy mạnh cái đuôi và sủa lên mấy tiếng như là chào đón An về nhà. Vào tới ngõ An nói với nó.

- Bi à, tối nay lại có cá cho mày ăn rồi.

Nó ngoe nguẩy cái đuôi chạy theo An vào sân.

Lúc này cô Hiền đang nấu cơm ở dưới bếp thấy con trai về cô cũng bớt lo lắng.

Sáng ngày hôm sau, An thức dậy và bước ra ngoài sân. Hôm nay là một ngày đẹp trời, cậu hít một hơi thật dài. An huýt sáo gọi Bi. Bi đang nằm phía sau cánh cửa vẩy vẩy cái đuôi chạy tới. An nói với nó.

- Mày tập thể dục không?

Rồi xoa xoa đầu Bi mấy cái lại nói tiếp.

- Mày né né ra ngoài không là trúng người. Chết đấy - An nói đùa với nó.

Vừa nói xong An vung tay chân đi mấy đường quyền xem như tập thể dục buổi sáng.

An là một người ưa hoạt động, cậu rất thích học võ thuật, nhưng khổ nỗi gia đình không có điều kiện đi học với lại trong huyện cậu sinh sống không có nơi nào đào tạo võ thuật nên cậu cũng không nghĩ tới chuyện đi học. Những động tác vừa thực hiện cũng chỉ là học được trên phim ảnh. Nhà An có một chiếc tivi đen trắng hàng nội địa Nhật Bản mà khi bố An còn sống đã mua. Đó cũng là món quà cuối cùng của bố dành cho gia đình.

Cũng như mọi ngày khi tập thể dục xong An lại chuẩn bị ra đồng đi đánh cá. Trên đường đi An nhét tay vào túi áo, móc ra chiếc điện thoại đen trắng, để xem giờ. Xung quanh chiếc điện thoại dán đầy băng dính cùng với hai chiếc vòng chun được quấn vào hai đầu điện thoại để cố định lớp vỏ nhựa.

Đấy là chiếc điện thoại mà cô Hiền đã dành dụm tiền và mua cho An trong ngày sinh nhật hồi đầu năm.

Hôm đó, cô Hiền đạp xe lên cửa hàng điện thoại. Ở đó có rất nhiều điện thoại đẹp. Cô muốn mua cho An một chiếc điện thoại mới tinh dùng cho lâu dài nhưng vì tiền không có nhiều nên cô mua lại chiếc điện thoại cũ lấy cái để liên lạc. Tối hôm đó được tặng quà sinh nhật An rất vui, An cầm trên tay chiếc hộp, trong đầu hiện lên những thứ mẹ có thể tặng. Khi mở chiếc hộp, An vô cùng bất ngờ vì đó là một chiếc điện thoại. An không nghĩ mẹ sẽ tặng mình điện thoại dù chỉ là điện thoại cũ. Tối hôm đó An không ngủ được. Lúc mới mua về chiếc điện thoại chỉ xước một chút trên màn hình chứ không tồi tệ như bây giờ. Mẹ hay mắng An là không biết giữ của.

Trở về hiện tại, sau khi xem giờ xong An cất chiếc điện thoại trở lại túi áo ngực. An nghĩ trong đầu hôm nay sẽ về sớm hơn mọi ngày. Ngày mai An xin mẹ đi lên phố huyện để mua vài quyển sách.

Tới buổi chiều An về sớm, thấy mẹ đang loay hoay nấu cơm trong bếp. An chào mẹ, rồi quay ra đi làm mấy con cá vừa đánh được. An nói với mẹ.

- Mẹ ơi! ngày mai cho con lên huyện nha mẹ.

Cô Hiền hỏi.

- Mày lên đấy làm gì hả con?

An trả lời.

- Con lên đó mua vài quyển sách mẹ ạ. Con thèm đọc sách quá. Nói xong An cười.

Nghe An nói vậy, cô Hiền trầm ngâm. Cô nghĩ nếu bố nó không mất thì bây giờ An đang học lớp 12 rồi, thương con nhưng không biết phải làm thế nào?

An gọi.

- Mẹ ơi!

Cô Hiền giật mình, rồi nói.

- Lên trên huyện nhiều xe đi lại, con nhớ đi cẩn thận. Quan sát trước sau rồi hãy sang đường.

An hớn hở đáp.

- Vâng. Mẹ yên tâm đi, con lớn rồi mà.

Sau bữa cơm tối, An thu dọn bát đũa rồi lấy đồ ăn cho Bi. An ngó trong góc cửa chẳng thấy Bi đâu. An huýt lên vài tiếng sáo, bi chạy hộc hộc từ phía sau nhà lại, đuôi vẩy vẩy, chờ được ăn. Bi rất ngoan chờ An để hẳn đồ ăn xuống thì nó với ăn. Dọn dẹp xong xuôi mọi việc. An lên giường cầm chiếc điện thoại, cậu khoái chí chơi mấy trò chơi trên đó nhất là trò rắn săn mồi. Mới chơi được

một lúc đã tới gần nữa đêm. An đặt báo thức cho ngày mai dậy sớm để còn đi lên huyện. Sợ báo thức ngày mai làm mẹ thức giấc An chỉnh tiếng chuông báo xuống đúng mức dưới trung bình.

Sáng hôm sau, An thức dậy sau tiếng báo thức. An tắt chuông điện thoại, rồi đi ra ngoài sân tập mấy đường quyền như mọi ngày. Trước khi luyện tập An không quên gọi Bi chào buổi sáng. An huýt hai tiếng sáo liên tiếp nhưng không thấy đi đâu. An nhìn xung quanh cũng không thấy động tĩnh. Thường ngày chỉ cần huýt vài hồi sáo là đã thấy mặt Bi nhưng hôm nay chẳng thấy nó đâu. An nghĩ thầm chắc là nó lại chạy đi chơi với trai rồi nên An không gọi thêm nữa. Khoảng 2 tuần trước An thấy nó cặp kè với một con chó khác.

Một lúc sau khi An tập thể dục xong vẫn không thấy bóng dáng của Bi. Lúc này An với chạy đi tìm xung quanh nhà. Vừa tìm An vừa gọi.

- Bi ơi! Bi ơi...tiếng huýt sáo.

Cô Hiền đang nằm ngủ trong nhà nghe thấy tiếng ai gọi cô giật mình tỉnh giấc và hỏi lớn.

- An ơi! Có chuyện gì thế con?

An trả lời.

- Mẹ ơi, không thấy Bi đâu cả.

Rồi tiếp tục gọi.

Cô Hiền nghe thấy vậy liền vội vàng rời khỏi giường và đi tìm Bi.

Thế là hai mẹ con chia nhau ra tìm. Lúc đầu chỉ tìm xung quanh nhà nhưng sau đó chạy vào trong làng, vừa tìm vừa hỏi thăm nhưng không thấy. An lo lắng, khuôn mặt của cậu bắt đầu nhăn nhó. An nghĩ trong đầu. Nếu Bi bị bọn trộm chó bắt đi thì chỉ có thể bị giết thịt. Nghĩ tới đây cậu tức mình. An gọi lớn.

- Bi ơi! Bi ơi. Mày đâu rồi.

Giọng của An càng ngày càng lớn nhưng không còn trong trẻo như lúc trước. An rơm rớm nước mắt khi nghĩ Bi bị bọn chúng làm thịt.

Ở bên kia, cô Hiền cũng cuống quýt đi tìm và hỏi thăm người đi đường nhưng không ai thấy. Cô buồn bã.

Bây giờ là buổi trưa, cô Hiền quyết định đi về tới đầu giờ chiều lại tiếp tục đi tìm. Về tới nhà cô ngồi trên chiếc ghế rồi rót cốc nước uống. Một lát sau thấy An rầu rĩ đi về. Cô Hiền hỏi.

- Sao rồi con. Có thấy Bi không con?

An trả lời mẹ.

- Không thấy mẹ ơi! Con tìm mãi không thấy. Không biết Bi nó chạy đi đâu?

Cô Hiền nghĩ trong đầu, Chắc là bị bắt trộm thật rồi nhưng cô không nói ra. Cô sợ An buồn, rồi cô nói.

- Không sao đâu con, chắc là nó đi lạc đâu đó chưa tìm được đường về thôi.

An trả lời.

- Vâng. Con biết rồi.

An biết mẹ nói như vậy chỉ là để an ủi cậu. An cũng hiểu chó làm sao mà đi lạc được, trừ khi...

An đi tới gần cánh cửa nơi Bi hay nằm, cậu ngồi xuống khuôn mặt buồn buồn.

Sau buổi cơm trưa. Cậu lại leo lên chiếc xe đạp không phanh chạy vào làng, với suy nghĩ sẽ tìm thấy Bi. Đi dọc đường gặp ai cậu cũng hỏi thăm không kể già hay trẻ, gái hay trai nhưng sau cùng cậu vẫn nhận được câu trả lời không hoặc lắc đầu. Tới gần ngã ba đình làng, An ghé hỏi thăm bà cụ bán nước đang ngồi dưới gốc Chay.

An nói.

- Bà ơi! Bà có thấy Bi nhà cháu đâu không bà ơi.

Bà cụ trả lời.

- Bi nhà cháu là ai? Trai hay gái.

Bình thường An hay gọi con chó nhà mình là Bi nên quen miệng. An trả lời.

- Bi là con chó ấy bà. Cháu đặt tên nó là Bi. Nó to gần bằng cái phích đây bà này. Lông nó màu vàng, cái lưỡi nó hơi đốm đốm đen.

Bà cụ nói.

- À à...Bà không thấy. Nó mất lâu chưa?

Bà cụ nói thêm.

- Mà chắc nó bị bắt trộm rồi. Dạo này buổi tối hay có bọn trộm chó. Ở làng bên tối qua cũng có vài người kêu mất chó đấy.

An nghe Bà cụ nói vậy. Trong lòng cũng khẳng định Bi cũng bị bọn trộm chó bắt đi. An đang suy tính gì đó. Rồi cảm ơn bà cụ bán nước. Cậu lên xe đạp rồi phóng thẳng đi. An đi hỏi thăm mấy nhà bán thịt chó, tất cả họ đều lắc đầu không biết.

An hỏi một chủ cửa hàng bán thịt chó.

- Chó này mua ở đâu vậy chú ơi.

Chủ quán thịt chó nói.

- Chó này chú nhập từ trên huyện về. Thường thì họ làm sẵn rồi chú chỉ mua về bán thôi.

Nghe chủ quán thịt chó nói vậy. An nảy ra một ý định khác. An muốn đi lên huyện tìm Bi nhưng bây giờ muộn rồi An quyết định sáng sớm ngày mai sẽ đạp xe lên huyện.

Nói tới Bi, nó bị bọn trộm chó bắt đi và bán cho một đại lý buôn chó ở trên thị trấn huyện. Nó bị nhốt trong lồng với những con chó khác. Ở đây có đến vài chục con chó cũng đang bị nhốt.

Trong những chiếc lồng không nghe thấy tiếng sủa của chúng. Khuôn mặt chúng mang vẻ sợ hãi. Có những con nước dãi chảy khắp miệng, nhìn chúng như những con chó dại.

Bi đang nằm ở một góc, trong chiếc lồng có bốn con chó khác. Khuôn mặt nó ngây dại, ánh mắt trĩu xuống, khóe mắt ướt ướt.

Tối hôm đó, một gia đình ba người trên chiếc ô tô vừa dừng, họ bước vào nhà đại lý buôn chó. Đây là một đại lý lớn nằm gần ngã ba huyện. Họ muốn đặt thịt chó cho buổi liên hoan ngày mai. Họ được đưa vào gặp chủ đại lý. Qua một hồi trao đổi, chủ đại lý dẫn hai vợ chồng nhà nọ đi vào trong, cô gái đang khoác trên người chiếc áo đồng phục của trường đi theo. Đó là con gái của hai vợ chồng kia. Tới chỗ những con chó đang bị nhốt trong chuồng. Họ nhìn lũ chó, rồi họ nói với chủ đại lý chọn bốn con để mua làm thịt vào ngày mai. Trong số những con chó họ chọn có một con có bộ lông màu vàng óng. Những con chó vừa chọn được bắt riêng vào một lồng. Cô con gái cũng nhao nhao chạy tới xem. Cô gái thấy một con chó rất đẹp toàn thân phủ một màu vàng óng. Cô gái phát hiện thấy bụng nó to to, giống như là có chửa.

Cô gái nói với bố.

- Bố ơi! Hình như con chó kia đang chửa sao đấy bố ạ.

Bố cô gái.

- Chửa đâu mà chửa. Nó ăn no nên thế đấy.

Cô gái nghĩ tới con mèo ở nhà, nó đang chửa. Bụng nó cũng to to, mấy cái đầu ti của nó cũng nở to. Nghĩ tới đây cô gái nhìn xuống ti của con chó màu vàng kia. Cũng thấy ti của nó nở to.

Cô gái nói với giọng lớn.

- Bố mẹ ơi! Nó đang chửa thật mà!

Bố cô gái quay lại nhìn. Lúc này chủ đại lý cũng nói con chó kia đang có chửa.

Nghe chủ đại lý nói vậy trong đầu cô gái nảy sinh ra một ý định.

Cô gái nói với bố.

- Bố ơi! Con muốn nuôi chó.

Và cô gái tỏ ý muốn mua con chó đang chửa kia về nuôi.

Bố cô gái.

- Hừ, nuôi chó làm gì. Tự nhiên lại đi nuôi chó. Nuôi mèo là được rồi.

Cô gái.

- Không. Con muốn nuôi con chó này cơ.

Nói xong cô gái quay sang làm nũng với mẹ.

Mẹ cô gái cũng thấy con chó đẹp và lại thấy nó đang có bầu nên cũng không muốn giết thịt. Thế nên đã nói với chồng đồng ý cho con gái nuôi thêm chó. Vậy là ngay tối hôm đó Bi được đưa về nhà cô gái kia.

Sáng hôm sau An dậy sớm đạp xe lên huyện và hỏi thăm tới những đại lý buôn chó. Khi hỏi thăm biết được chỉ có hai, ba đại lý ở trên đó. An đi tới từng nhà. Qua hai đại lý khó khăn lắm An với được họ cho vào xem. Bình thường họ chỉ cho khách mua chó vào xem và chọn chứ nhìn An như học sinh cấp ba thế kia đâu thể là khách đến mua được. Qua hai đại lý An không thu hoạch được gì. Còn một đại lý to nhất nhì gần ngã ba huyện. Lúc này chủ đại lý không có ở đó, chỉ có một người quản lý và một vài nhân viên. An gặp người quản lý trình bày lý do và muốn xin được vào xem số chó đang nhốt ở phía sau. Thoạt đầu quản lý không đồng ý nhưng sau nghe An kể lể thấy cũng tội nên đành cho An vào. An đi đi lại lại nhìn trong mấy chiếc chuồng ở đó nhưng cũng không thấy Bi đâu. An hỏi quản lý xem hôm qua có con chó nào như miêu tả được nhốt ở đây không. Người quản lí nói hôm qua anh

nghĩ nên cũng không rõ. An cảm ơn anh quản lý, mặt buồn rầu bước đi. Bây giờ An không biết đi đâu để tìm Bi nữa, cậu thở dài trong vô vọng, rồi lên xe chở về nhà.

Cũng trong buổi sáng hôm ấy. Tại nhà cô gái mà Bi được đưa về hôm qua. Thịt dê được mang tới, cô gái thấy lạ nên hỏi mẹ.

- Mẹ ơi! Hôm qua nhà mình đặt thịt chó cơ mà.

Mẹ cô gái trả lời.

- Ừ. Đúng ra là ăn thịt chó nhưng qua vụ con chó có bầu mà con đòi mua về tối hôm qua nên bố con gọi điện lại cho chủ đại lý nói là hoãn đặt thịt chó và kèm theo lời xin lỗi. Sau đó bố con gọi điện cho một người bạn đặt sang thịt dê đấy.

Cô gái nghe mẹ nói như vậy cười cười, gật gật rồi chạy ra chiếc chuồng bên hông nhà nhìn Bi đang nằm trong đó.

Cô gái tên Lan đang học lớp 11 trong một trường cấp ba đóng trên địa bàn thị trấn. Bố Lan là giám đốc của một công ty sản xuất đồ may mặc và hiện đang có vài chi nhánh đóng trên địa bàn huyện.

Sau gần một giờ đồng hồ đạp xe cuối cùng anh cũng trở về nhà. Cô Hiền đang ngồi đợi con ở thềm nhà. Thấy An về cô hỏi.

- Tình hình sao rồi con?

An mếu máo đáp.

- Không thấy Bi đâu mẹ ơi! Nước mắt nó ứa ra.

Cô Hiền bước tới vỗ về An, rồi hai mẹ con bước vào nhà.

Sáng nay ở nhà, cô Hiền cũng đi khắp nơi tìm nhưng cũng không được thông tin gì.

Cô nhìn An, cô thấy thương.

- Bạn bè hàng xóm chê nhà nghèo không ai chơi, bây giờ có mỗi con chó là bạn cũng bị bọn chúng bắt mất. Sao ông

trời cứ bắt nhà nghèo phải cô đơn - Cô Hiền nghĩ trong đầu.

Vắng đi Bi cuộc sống của cô và An buồn hẳn. Bình thường ở nhà nó hay chạy loăng quăng đi bắt chuột. Có lần nó thấy con chuột chạy qua gầm bàn. Bi ở ngoài hè phóng như ma đuổi đến nỗi làm đổ cả phích nước. Cũng may là phích đã cạn nước. Khi ở nhà, ngoài nói chuyện với mẹ An cũng chỉ tâm sự với nó, mặc dù nó chỉ trả lời lại bằng những tiếng sủa.

Vì đi tìm Bi nên đã hai ngày nay An không đi làm. Thu nhập của gia đình Cậu cũng chỉ phụ thuộc vào mấy con cá và ruộng rau sau nhà. Ở quê dạo này mưa nhiều không có việc nên cũng không có ai thuê.

An ngồi trước thềm cửa, cậu nghĩ trong đầu. Cứ thế này mãi không được, mai phải chở lại đi đánh cá thôi.

Một ngày mệt mỏi cũng dần qua. Đêm hôm đó An đang liu thiu ngủ thì bỗng nghe thấy tiếng hô hoán.

- Bắt lấy nó...Bắt lấy nó. Thằng trộm chó.

An giật mình tỉnh giấc. Mở cửa nhìn ra phía có tiếng hô to. Những ánh đèn bin chiếu rọi xuyên màn đêm, cùng những tiếng hô hoán và quát lớn. Thấy vậy An vớ vội chiếc đèn pin ở trên bàn và chạy về phía đó. Lúc này cô Hiền đang ngủ cũng giật mình tỉnh giấc.

An chạy tới nơi thấy một người đàn ông đang nằm trên đường, mắt đang mở nhưng nằm bất động, máu me be bét. Nằm cạnh đó có hai con chó không biết là sống hay chết. Cách đó tầm vài mét có chiếc xe máy vỡ yếm, đèn xe vẫn sáng, máy vẫn nổ nhưng xe bị đổ. Phía bên kia có một tên nằm sõng soài dưới mương, hắn đang tỉnh. Năm, bảy người dân cầm đèn bin, cuốc xẻng, thậm chí có người cầm cả gạch đá đang vây quanh hắn.

Với khuân mặt hung hăng và những lời de dọa và chửi bới. Hắn ngoan ngoãn nghe lời và bước lên bờ. Đâu đó vài đường gậy từ các phía lao tới. Hắn sợ, khuôn mặt hắn xanh tái mét, tưởng chừng như không còn một giọt máu.

Trong đêm tối, một tiếng người hô to.

- Mọi người ơi đừng đánh. Bây giờ trói hai tên này lại, đưa về thôn rồi gọi công an tới xử lý.

Vậy là hai tên kia cùng hai con chó được đưa lên xe ba gác. Tên nằm bất động trên đường không biết thế nào nhưng máu me be bét còn tên bị vụt mấy gậy kia, gò má hắn sưng to như quả ổi và mấy con chó nằm bất động kia không biết là của nhà ai.

Chiếc xe ba gác rời đi cùng với mấy người dân đi theo hộ tống.

Cô Dì chừng 50 tuổi nói.

- Rõ khổ. Vì mấy con chó mà ra nông nỗi kia.

Một chú khác đáp lại.

- Đáng đời. Ai bảo đi bắt trộm chó.
- Người ta nuôi con chó có phải dễ đâu. Bao nhiêu công sức, tiền của. Mà con chó, nó cũng có tình cảm.

An ở đó tò mò hỏi chuyện bác Hanh đứng kế bên.

- Bác Hanh ơi! Trộm chó à bác.

Bác Hanh nói.

- Ừ trộm chó đấy. Mẹ chúng nó chứ.

An nghe thấy giọng tức tối của bác Hanh cũng không giám hỏi thêm nữa.

An quay sang bên hỏi chị Nụ.

- Cái tên nằm trên đường không nhúc nhích kia cũng bị đánh à chị.

Chị Nụ.

- Không phải đâu. Hai thằng này đi bắt trộm chó. Bị người dân đuổi bắt chạy nhanh quá vấp phải ổ voi nên thế đấy. Đáng đời.

Một lát sau, mọi người giải tán ai về nhà nấy nhưng vẫn kháo nhau về chuyện hai tên trộm chó.

An về tới nhà, kể cho mẹ nghe chuyện vừa thấy. Cô hiền nói.

- Khổ thân con Bi. Không biết nó bây giờ thế nào rồi?

An lên giường nằm, tay đặt lên trán. Cậu nghĩ về con Bi. An trằn trọc mãi rồi thiếp đi.

Sáng hôm sau thức dậy, hôm nay An không tập thể dục. An ngồi chỗ bậc hè gần cánh cửa nơi Bi hay nằm. Cậu thấy thiếu vắng đi thứ gì đó. An huýt vài hồi sáo thật dài rồi dứng dậy. An nhìn tấm lưới treo ngoài sân, Cậu nghỉ về những con cá rồi tự nói với mình.

- Phải đi thôi.

Tới chiều tối, khi mặt trời khuất sau những rặng tre. An đi thu lưới. Hôm nay có nhiều cá to mắc lưới nhưng khuôn mặt An vẫn mang một nỗi buồn. Tiếng chó sủa gâu gâu ở đâu đó. An giật mình nhìn lên bờ. Thì ra là chó của một người đánh cá khác. An thẫn thờ nhớ lại những ngày đi đánh cá Bi lủi thủi chạy theo sau. Đuổi mãi nó không chịu về, tới lúc An cầm đôi dép dọa ném nó rồi nó giả vờ chạy về. Một lúc sau lại thấy nó ở sau lưng. Tiếng cá róc nước trong giỏ đưa An chở về hiện tại, cậu tiếp tục thu lưới mang cá về cho mẹ để sớm mai đi chợ bán.

Gần hai tháng trôi qua Bi cũng đã quen khi ở nhà Lan. Bây giờ nó đã được đi tự do mà không còn bị nhốt trong lồng như trước nữa. Gia đình Lan ai cũng thích Bi, nó rất thông minh mà lại đẹp nữa. Như một thói quen nó hay nằm trong một góc sau cánh cửa. Ở đây nó không nghịch như trước nữa. Nó vừa đẻ, nó đẻ được bốn con nhỏ. Ba con màu vàng và một con màu đen. Lan rất khoái

chí khi được ngắm đàn con nhỏ xinh xinh của nó. Khoảng thời gian trước khi nó đẻ. Lan hay dắt nó đi công viên chơi. Bây giờ nó vừa đẻ nên không mang đi theo nữa.

Một hôm, Lan đi học nhưng quên không lấy nước cho Mun uống. Mun là tên gọi ở nơi ở mới của nó. Hôm đó bố mẹ Lan cũng đến công ty từ sớm. Lan sợ nó khát nước nên khi kết thúc buổi học Lan vội vàng lấy xe đạp điện chạy thẳng về nhà. Về tới nhà thấy Mun đang cho mấy đứa con bú sữa. Lan vội vàng đi ra bể nước, Cô thấy trong chiếc chậu để dưới vòi nước có rất nhiều nước. Lan thấy lạ, Lan nhớ sáng nay sau khi rửa bát Lan đã đổ hết nước trong chậu đi. Lan nghĩ bố mẹ đã về qua nhà, sau đó Lan lấy bát nước mang lại gần chỗ Mun đang nằm. Mun vừa cho con bú vừa vẩy vẩy cái đuôi. Tới buổi chiều bố mẹ Lan đi trên chiếc siêu xe về tới nhà. Lan từ trong nhà chạy ra đón và hỏi mẹ về chuyện sáng nay bố mẹ có về nhà không. Thấy câu trả lời “không” của mẹ Lan không hiểu rằng ai là người xả nước. Vậy là Lan quyết định xem lại camera ngoài sân. Cô ngạc nhiên khi thấy người xả nước vào chậu là Mun.

Nó lấy cái chân khều khều vào đầu vòi nước rồi nhìn vào trong chậu. Một lát sau lại lấy chiếc chân gạt vòi nước lại rồi cúi xuống chậu nước liếm liếm.

Lan ngỡ ngàng, ngạc nhiên không nghĩ nó lại thông minh đến như vậy, bỗng Lan đặt ra một câu hỏi. Không biết người chủ trước kia của nó là ai?

Kể từ khi Bi bị bắt đi tới nay gần ba tháng, An dần quen với việc thiếu vắng đi một người bạn nhưng cũng không bao giờ quên những việc Bi đã làm khi ở nhà, nhất là việc Bi đã giúp mẹ khi bị ngất. Ngày mai là ngày giỗ của bố An. Cô hiền nói với An.

- Chiều nay con lên huyện mua ít đồ, mai là ngày giỗ của bố rồi đi mua sách luôn nha con.

An trả lời mẹ.

- Vâng và hỏi sách gì hả mẹ.

Mẹ An.

- Những cuốn sách mà con định mua ngày trước ấy.

An gật gật rồi trả lời.

- Vâng ạ!

An là một cậu bé chăm ngoan, ham học hỏi. Những cuốn sách mà lẽ ra An đã mua cách đây chừng vài tháng trước nhưng vì hôm đó cậu mất đi một người bạn nên An đã dừng việc mua sách lại. Hôm nay không ngờ mẹ cậu vẫn nhớ. Cô Hiền là một người mẹ tâm lý. Đồ giỗ bố An mua ở chợ xã cũng có nhưng cô bảo An lên huyện mua với mục đích là để An đi mua sách và để An đi đây đó cho mở mang tri thức. Cô không muốn sau này con cái cô giống cô vì kiến thức hạn hẹp nên cuộc sống chỉ loanh quanh nơi góc làng.

Đầu giờ chiều, An đạp xe lên huyện. Vẫn đi trên chiếc xe đạp màu xanh nước biển quen thuộc. Không còn phải phanh chân như trước giờ đây chiếc xe đã được trang bị đôi phanh trước và sau. Trông nó mới hơn và nhìn sang trọng hơn khi có thêm đôi phanh mới. Với An nó như một chiếc xe phân khối lớn được gắn lên động cơ với sức nặng lên tới 50 kilogram của An.

Khi đạp xe lên tới gần ngã ba huyện, An phát hiện có một người phụ nữ không rõ già hay trẻ, phóng xe máy từ trong ngõ ra với tốc độ rất nhanh đang hướng về phía đầu xe của An. Thấy vậy hai mũi chân An chống xuống đất, hai tay vừa bóp phanh vừa xoay ngang tay lái. Chiếc xe máy phóng vụt qua vị trí đầu xe, đâm thẳng sang bên kia bờ rào. Rất may An phản ứng nhanh chứ không chiếc xe của An đã trở thành đống sắt vụn. Bên kia đường

chiếc xe máy đổ xuống đè lên một chân cô gái kia. An thấy vậy nhanh chân đá chân chống xe đạp rồi chạy lại giúp cô gái nâng chiếc xe máy lên. Sau khi dựng chiếc xe máy, An đỡ cô gái đứng dậy. Chiếc áo của cô gái mắc vào bờ rào rách mất một chút ở ngực, để lộ ra một phần ngực trắng nõn. An ngại ngùng quay mặt đi nhưng hai tay vẫn đỡ cô gái đứng dậy.

An nhẹ nhàng hỏi.

- Cậu có bị làm sao không?

Cô gái.

- Dạ. Em không sao ạ. Cảm ơn Anh.

Nói xong cô gái, phủi phủi bụi bám trên người và xin lỗi An.

Thấy cô gái không sao An cũng bớt căng thẳng.

Sau khi hỏi chuyện với biết cô gái tên My đang học lớp 12. My đang tập chạy xe nên chưa kiểm soát được tay lái. Sau đó hai người chào tạm biệt nhau rồi My dắt chiếc xe máy đi vào trong ngõ. Đi được một đoạn, cô gái ngoảnh lại thấy An cũng đang nhìn mình. Cô gái nói lớn theo khoảng cách với khuôn mặt ửng hồng.

- Cảm ơn anh nha!

Ở phía đầu ngõ, theo bản năng An giơ cánh tay lên chào tạm biệt cô gái.

Sau đó An tiếp tục hành trình của mình. An vào tới chợ huyện. Chứng kiến cảnh tấp nập người người qua lại An thấy háo hức. Diện tích chợ huyện lớn gấp năm đến sáu lần chợ xã. An đi mãi vẫn chưa hết chợ. Ở trên này có nhiều loại quả ngon mà An chưa bao giờ nhìn thấy. Đâu đó những tiếng nói thách của các chủ gian hàng xen lẫn tiếng trả giá của khách hàng càng làm chợ thêm náo nhiệt. Sau một hồi đi loanh quanh cuối cùng An cũng tìm được những thứ mình cần. Cậu bước ra khỏi cổng chợ, tay xách những

túi đồ, khuôn mặt nhễ nhải mồ hôi. Sau lưng chiếc áo sơ mi trắng từ hồi còn đi học cũng ướt đẫm.

An đi lấy chiếc xe để di chuyển tới cửa hàng sách. Từ chợ huyện sang đó cũng không xa lắm, khoảng chừng 2 kilomet. Tới nơi An gửi xe bác bảo vệ rồi mở cửa bước vào. Một bầu không khí mát rười rượi ập tới mang theo mùi thơm của sách. An thả lõng cơ thể hít một hơi thật sâu. Không giống như ở chợ, bên này điều hòa không khí thi nhau bật, quạt gió thổi vù vù. Không khí thật mát mẻ làm sao. Giữa bầu không khí như vậy An nghỉ tới những câu văn thơ các cụ thường dạy "có sướng với có khổ", con người chúng ta không trải qua gian truân sao biết mình mạnh đến nhường nào.

An đi vài vòng đưa mắt nhìn các quầy hàng, thứ nào cũng mới lạ. Cậu muốn mua mọi thứ ở đây nhưng khổ nỗi kinh phí eo hẹp. Cậu lắc đầu và thở dài rồi đi tìm những quyển sách cần mua. Sau một hồi tìm kiếm An đã mua được hai cuốn sách mà cậu cần. Một cuốn sách viết về võ thuật, cuốn còn lại là "Cánh Cửa Tương Lai" sách viết về cách tư duy để sáng tạo. An cầm trên tay hai cuốn sách, vui mừng hớn hở bước ra quầy thanh toán và ra về. Cậu gói ghém cẩn thận hai quyển sách vừa mua rồi bỏ vào trong giỏ xe phía trước và dùng dây chun cẩn thận chằng những đồ khác ở phía sau xe. Vừa đi được một đoạn, An thấy có một công viên. Ở đó có rất nhiều người đang dắt chó đi dạo. Hình ảnh của Bi lại hiện lên trong đầu An. Cậu dừng lại rồi cho xe lên vỉa hè và bước tới ngồi vào chiếc ghế đá cạnh đó ngắm mọi người cùng với những con thú cưng của họ.

Sau một lúc nghỉ ngơi An quay lưng ra về thì nghe thấy tiếng quát lớn.

- Xồm...xồm...xồm...

An giật mình quay lưng lại, thì thấy cách đó chừng một đoạn một cô gái đang quát thú cưng của mình. Người này quát lớn thêm vài tiếng.

Thì ra là một con chó xồm bị tuột xích chạy tới một con chó khác. An giật mình, mắt trợn tròn nhìn con chó mà con xồm kia vừa chạy tới. Một con chó to chừng bằng cái phích, màu lông vàng óng ả. Nó bị xích và được dắt đi bởi một cô gái chừng mười sáu, mười bảy tuổi.

An tự hỏi mình.

- Sao nó giống con Bi của mình vậy?

Khuôn mặt An trở nên ngưng trọng. Cậu đi từ từ về hướng cô gái kia. Vừa đi An vừa nhìn con chó còn cô gái kia mãi ngắm vật nuôi của mình nên không để ý xung quanh. An vừa đi vừa huýt hai tiếng sáo liên tiếp. Lúc này hình như con chó của cô gái cũng nghe thấy tiếng sáo. Nó ngẩng đầu lên và ngoảnh đi các hướng như đang muốn tìm gì đó. An bước thêm vài bước và huýt thêm một hồi sáo nữa. Dường như nó đã phát hiện được nơi phát ra tiếng sáo. Nó nhìn về phía An đuôi lắc lắc. An gọi.

- Bi...Bi, Bi.

Và huýt thêm hai hồi sáo nữa, vừa huýt sáo An vừa đưa tay ra.

Con chó vui mừng vẩy đuôi cuống quýt. Nó nhảy chồm lên, tuột cả dây xích trong tay cô gái. Nó lao về phía An. Cậu vui sướng đưa hai tay đón và ôm nó vào lòng. Cậu rơm rớm nước mắt, miệng nói.

- Mày đây rồi! Mày đây rồi!

Nó nhảy lên liếm vào mặt An, rồi nó nhảy xuống vừa xoay vòng vừa sủa lên mấy tiếng. An vẽ mặt vui mừng, cậu chớp chớp đẩy nước mắt ra ngoài rồi quệt tay ngang qua. An cứ nghĩ Bi chết rồi.

Nó bị bọn trộm chó bắt đi. An vui mừng ôm lấy nó và xoa xoa cái đầu. Lúc này cô gái bên kia tròn mắt, miệng há hốc không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lan bước tới chỗ An và Bi, miệng nói không thành câu.

- Sao?...sao?...???

An nhìn cô gái với vẻ mặt tức giận và nói.

- Sao cô lại bắt trộm chó của tôi?

Lan ngẩn người, miệng cứng đơ. Những người xung quanh xúm lại nhìn Lan với ánh mắt soi mói. Khuân mặt Lan trắng bệch, cô lấy lại bình tĩnh rồi nói với An.

- Tôi bắt trộm chó của anh á? Sao tôi lại bắt trộm chó.

Lan nói tiếp.

- Anh với là người bắt trộm chó thì có.

Mọi người xung quanh lại chuyển ánh mắt sang An.

Cậu giật mình đứng dậy. Cậu nghĩ trong đầu rõ ràng là chó của mình mà dám bảo mình bắt trộm. Nhưng mà cậu cũng không có chứng cứ gì chứng minh đây là chó của mình. An nói.

- Chó này là chó của nhà tôi. Tôi nuôi nó từ lúc nó bằng cái nắm tay. Vài tháng trước nó bị mất. Sao bây giờ lại ở trong tay của cậu.

Lan nghe thấy vậy dường như đã hiểu chuyện. Lan quay sang nói với mọi người xung quanh.

- Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm thôi ạ. Khuôn mặt cười gượng.

Sau đó mọi người với rời đi. Lan hỏi An.

- Thế con Mun này trước kia nhà cậu nuôi à.

An hỏi.

- Mun nào?

Lan chỉ vào Bi và nói.

- Đây nài.

An cau mày.

- Nó không phải là Mun. Nó là Bi, không phải Mun.

Lan hiểu ra tên trước kia của nó là Bi.

An nói tiếp.

- Sao cậu lại bắt chó của tôi?

Lan nói lớn.

- Ai bắt chó của cậu. Ai thèm bắt chó.

An hỏi.

- Thế sao nó lại ở đây?

Lan đáp.

- Là tôi mua nó đấy.

Sau đó Lan kể lại chuyện mua Bi từ một đại lý buôn chó.

Nghe xong An nghĩ trong đầu.

Nếu đúng như vậy lẽ ra mình phải cảm ơn cậu ta với phải. An ngõ ý muốn chuộc lại Bi. Lan không đồng ý cho chuộc. Bi ở nhà Lan tuy không lâu nhưng mọi người trong nhà Lan rất mến nó. Mun là một con chó thông minh, với lại nó cũng đang nuôi con nhỏ. Thấy vậy An kể lể hoàn cảnh. Lan cũng thấy mủi lòng nhưng nhất quyết không cho chuộc lại nhưng không hiểu sao một lúc sau lại đồng ý.

Lan yêu cầu chuộc Bi với giá bảy triệu đồng.

An thấy vậy, mắt chữ A, miệng chữa O thốt lên.

- Sao...sao mà đắt vậy? Giết người à.

Thấy An biểu hiện giật mình như vậy. Lan cười đắc ý.

Sở dĩ Lan đồng ý cho An chuộc lại Bi vì qua quá trình quan sát Lan thấy chiếc điện thoại trong túi áo ngực của An chắp vá đầy băng keo, lại là cục gạch thêm nữa lúc nảy An kể gia đình nghèo khó nên cô hét giá cao cho An thấy khó mà lui.

Lan dấu nụ cười đắc ý của mình rồi nói.

- Đắt đâu mà đắt, vậy là rẻ lắm rồi.

An nhẹ giọng nói.

- Thế có bớt không?

Lan đáp.

- Không bớt được. Tôi cũng đâu muốn cho cậu chuộc đâu.

An ngẫm nghĩ. Tới một triệu còn không có thì lấy đâu ra bảy triệu. Với gia đình An bảy triệu là một số tiền lớn. An láu cá hỏi lại và nói.

- Bảy triệu phải không? Tôi đồng ý. Bây giờ tôi sẽ mang Bi về trước còn tiền tôi khất lại sau.

Lan mở to mắt nhìn An.

- Cậu nghỉ tôi ngốc à. Sao cậu khôn thế.

An cười gượng.

Lan nói tiếp.

- Không được.

Lúc này An cũng hết cách, cậu nhìn Bi và nói sau ít hôm nữa sẽ chuộc lại Bi.

- Cho cậu 2 tuần, nếu không chuộc lại thì Mum sẽ là của tôi – Lan nói với khuôn mặt vênh váo.

Dù An chưa biết làm thế nào để kiếm số tiền lớn như vậy nhưng cậu cũng miễn cưỡng đồng ý.

An nhìn xuống Bi, vuốt vuốt đầu nó và nói.

- Chờ tao nhé. Tao sẽ đưa mày về gặp mẹ.

Lan nghe thấy những lời An nói với Bi, cô quay mặt đi vẻ mặt đầy suy tư.

An nói.

- Sẽ gặp lại sau hai tuần nữa.

Lan gật gật và nói.

- Hai tuần thôi đấy nhé.

An không trả lời. Cậu xoa xoa đầu Bi thêm một lần nữa, rồi quay nhanh ra chỗ xe đạp sau khi đã lấy số điện thoại của Lan.

Thấy An rời đi Bi nhảy chồm lên nhưng bị dây xích trong tay Lan giữ lại. Nó sủa lên mấy tiếng.

An bước ra xe, cậu quay đầu nhìn lại rồi lên xe rời đi. Lan nhìn theo bóng lưng gầy gò của cậu thanh niên 18 tuổi kia với ánh mắt mang đầy cảm xúc hỗn độn, cô vuốt ve Bi và nói với nó.

- Mày có muốn về không?

Trên đường về nhà. An nghĩ về Bi, An nghĩ về bảy triệu, An nghĩ về mẹ...

Hết Phần 1.

An có thể chuộc lại được người bạn của mình hay không? Cuộc sống của An và mẹ sẽ ra sao trong tương lai? Mời các bạn đón đọc phần 2 để có câu trả lời.

Biên tập/ thiết kế bìa: Văn Quyết.
Thông tin liên hệ: vanquyet020892@gmail.com